

Kola za klenbou

Umbrtka

Když ulice ve svém tlení mrznou
A když v dechu vesny znovu tají
Tehdy nejsilněji vnímám zrůdná soukolí
Za popelavou klenbou nebe
Zubatá kola skrytá za šedí
Tichá a přesně v sebe vložená
Nesčetná
Drtí kámen v mrholení.

Viděl jsem zástup zhýralců
Okrádali město o jeho strupy
Klamání spěchem, jenž jim sliboval
Zdolání cesty bez jara a bez podzimu.

Soukolí se neznatelně pohnulo
A jejich kosti sežral první závan větru.